

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρουσόν εἰς τήν χώραν ἡμῶν ὑπερσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Βαστικῆς δραχ. 7.— Ἐξαμηνιαίου φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομᾶς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτάει δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΚΥΘΙΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΜΕΛΕΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδου Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Κανιτῆ.

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἀπριλίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 17

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

— "Ὁχ ἀδελφέ! λέγει ἡ Κυρία Τρομάρα. Οὔτε 'στό περιβόλι του δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ περιπατήσῃ! Λύκοι, ἀγκάθια, φείδια, κροκόδειλοι, σαῦρες, ἕνα σωρὸ θηρία! Πᾶμε ἀπάνω, νταντᾶ, γιατί βαρέθηκα.

Καὶ ἡ Μαρία, μισοτρομαγμένη, μισοθυμωμένη, ἀναβαίνει 'στό σπίτι.

Τώρα, εἶνε ἡ ὥρα ποῦ θὰ κάμῃ τὸ λουτρό της.

Περιμένουν λιγάκι νὰ της περάσῃ ὁ φόβος καὶ ὁ θυμὸς, ἐπειτα τὴν πηγαίνουν 'στὴν κάμαρά της καὶ τὴν γδύνουν.

Ἐκεῖ εἶνε καὶ τὸ μπάνιο, μεγάλο καὶ ὠραῖο, γεμάτο χλιαρὸ νερό.

Πητέ μου τώρα σεῖς: ξεύρετε πιδ εὐχάριστο πράγμα ἀπὸ τὸ λουτρό; πιδ δροσερὸ γιά τὸ καλοκαίρι; πιδ ζεστὸ γιά τὸ χειμῶνα; πιδ καθαρὸ γιά κάθε ἐποχὴ;

Τί μεγάλη εὐχαρίστησις νὰ κάμῃ κανεὶς κάθε μέρα τὸ λουτρό του!

Ἡ Κυρία Τρομάρα ὅμως δὲν συμφωνεῖ μαζί σας. Ποῦ νὰ τὴν ἀφίσῃ ὁ φόβος νὰ χαρῆ λουτρό!..

Ἔτσι καὶ τώρα μόλις βλέπει τὸ μπάνιο, ξεφωνίζει:

— Οὐ! τί πολὺ νερό που ἐβάλατε! Εἶνε σὸν θάλασσα μεγάλο. Εἶνε σὸν ὠκεανός! Θὰ πνιγῶ... Θὰ πνιγῶ σᾶς λέγω... ἐγὼ δὲν ξέρω καθόλου κολύμβι!..

— Ἐ, δὲν πειράζει, θὰ μάθης. τῆς λέγει ἡ μητέρα της.

— Ἄ μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! ποτὲ δὲν θὰ ἐμβῶ 'στό νερό, ἀν δὲν μάθω πρῶτα κολύμβι!..

Ἡ νταντᾶ καὶ ἡ μητέρα της ξεκαρδίζονται ἀπὸ τὰ γέλια. Τότε ἡ Μαρία ἐννοεῖ ὅτι εἶπε μιὰ μεγάλη ἀνοησία, καὶ βρίσκει ἄλλο πάτημα:

Βουτᾶ τὸ δακτυλάκι της 'στό μπάνιο, καὶ λέγει:—Εἶνε ζεστὸ τὸ νερό... καὶ θὰ με κάψῃ, θὰ με ζεματίσῃ!..

— Νὰ ριξῶμε λιγάκι κρῦο.

Ρίχνουν κρῦο, μὰ ποῦ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ Κυρία Τρομάρα!

Ξαναβουτᾶ τὸ δακτυλάκι της, καὶ χωρὶς νὰγγίξῃ καθόλου τὸ νερό, ξεφωνίζει:

— Οὐ, τώρα ἐπάγωσε... θὰ τουρτουρίσω ἀπὸ τὸ κρῦο!... θὰ κοκκαλιάσω!..

— Θέλεις νὰ ριξῶμε πάλι ζεστὸ; ἐρωτᾶ ἡ νταντᾶ.

— Ὅχι ζεστὸ! ὄχι!... δὲ θέλω!..

Τελοςπᾶντων, ἅμα εἶδαν καὶ ἀπεισαν, τὴν ἐπιασαν μὲ τὸ στανιὸ καὶ τὴν ἐβούτησαν μέσα. Καὶ ἡ Κυρία Τρομάρα ἐβγαλε κάτι ξεφωνητά, που σήκωσε τὴ γειτονιά 'στό ποδάρι.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ... ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ!

Την επαύριον, 11 Μαρτίου, αναλα-
δόντες έντελώς από τους κόπους της
προτεραιάς, ο Τζών Κόρτ, ο Μάξ Ουμ-
πέρ, ο Κάμης και ο Λάγγας ήτοιμά-
σθησαν νάντιμωπώσουν και τους κό-
πους της δευτέρας ταύτης ήμέρας της
έδοιπορίας.

Αφ' ου έσηκώθησαν από την ρίζαν
του βαμβακοδένδρου, περιήλθον την έ-
ξαιθραν, χαιρετίζόμενοι από τας μυριά-
δας των πτηνών, τα όποια έπλήρουν τον
άερα με έντονα κελαθήματα, με όβεις
λαρυγγισμούς, ικανούς να προκαλέσουν
την ζηλοτυπία και αυτής ακόμη της
Πάττη, της περιφήμου Ιταλίδος όοιδού.

Η φρόνησις τοίς επέβηλε να λάβουν,
πριν εκκινήσουν, τὸ πρώτον γεῦμα. Τού-
το άπετελέσθη άποκλειστικώς από ψυχρά
κρέατα άντιλόπης και από τὸ δροσερόν
νερόν μικροῦ ρυακίου, εκ του όποιου ὁ
έδηγός έγείμισε την πλώσκαν του.

Η άρχή του δρόμου έγινε δεξιά, υπό
τά φυλλώματα, τα όποια διεπέρων ήδη
αί πρώτοι άκτίνας του ήλιου, ή θέσις
του όποιου εζηκριδύθη μετά προσοχής.

Προφανώς, τὸ μέρος τουτου του δά-
σους ήτο προσφιλές εις τα μεγάλα τε-
τραπόδα, διότι αι άτραποι, αι σχηματι-
σθεΐσαι εκ της συγχής των διαβάσεως.
δισεταυροῦντο καθ' όλας τας διευθονσεις.
Τρώντι, κατά τὸ διάστημα της πρωΐας,
έθεόθησαν άρκετοί βοῦβαλοι, ακόμη δε
και ζευγος ρινοκέρων, οι όποιοι έστέκοντο
μακράν. ΑΛΛ' επειδή τα ζῶα αυτά δεν
έδειξαν καμμίαν έχθρικήν διάθεσιν, οι
όδοιποροι δεν περιήλθον εις την άνάγκη
να εξοδεύουν προς άμυναν φυσίγ-
για.

Ο μικρός όμιλος δεν εσταμάτησε
παρά μόνον τὸ μεσημέρι, αφ' ου διήνυ-
σεν όλόκληρον δωδεκάδα χιλιομέτρων.

Εις τὸ μέρος τουτου, ο Τζών Κόρτ
ήμπόρεσε να φονεύη ζευγος ότιδων,
εκ του είδους των κοραγίωγ, τα
όποια ζοῦν εις τὰ δάση. Είνε δε τα
πτηνά ταῦτα μεγάλα, μακρόποδα, και
έχουν πτέρωμα μελανόν και στυλπνόν.
Τὸ κρέας των εκτιμάται πολύ από τους
ιθαγενείς, και αυτήν την φορά ενέπνευ-
σε την ιδίαν εκτίμησιν εις ένα Αμερικανόν
και εις ένα Γάλλον κατά τὸ γεῦμα
της μεσημβρίας.

— Επεθύμησα λίγο ψητό της σού-
δλας! ειπεν ο Μάξ Ουμπέρ.

— Τὸ μόνον εύκολον! έσπευσε να
άποκριθῆ ὁ οδηγός.

Και η μία από τας ότιδας, αφ' ου
έμαδήθη, έκαθαρίσθη, έσυνδύσθη και
έψήθη άπέναντι πυρῶσ σπινθηροβόλουσας,

κατεβροχθύσθη με την μεγαλύτεραν δ-
ρεΐν.

Ο Κάμης και οι σύντροφοί του εξη-
κολούθησαν τον δρόμον των δια μέσωσ
των θάμνων, υπό όρους δυσμενεστέρους
ή την προτερσίαν. Ακολουθοῦντες διευ-
θυνσιν νοτιοδυτικήν, δεν συνήντων τόνον
συχνά άτραπούς. Έπρεπε νάνοίγουν
δρόμον, διαχωρίζοντες τους κλώνους και
κόπτοντες δια της μαχαίρας τα συμπλέγ-
ματα των κισσών. Επὶ τινας ώρας έπε-
σε και βροχή άρκετά ραγδαία. Αλλά
τόση ήτο η πυκνότης των φυλλίνων θέ-
λων, όπτε μάλις ελίγας σταγόνας έδέ-
χετο τὸ έδαφος. Οπωςδήποτε, εις μίαν
έξαιθραν, (έξαιθρα: ενομίζονται τα άδεν-
δρα μέση του δάσους,) ο Κάμης ήμπόρε-
σε να γεμίση εν νεόν την πλώσκαν του,
κνωθεΐσαν σχεδόν έντελώς, και τούτο
ήτο εύτύχημα, διότι εις μάτην είχαν ά-
ναζητήση κανέν ρυακίον υπό την χλόην.

Η έλλειψις αυτή ήτο πιθανόν η αιτία
της άπουσίας των ζῶων και των βατῶν
άτραπῶν εις τὸ μέρος τουτου του δάσους.

— Αυτό σημαίνει, ότι εϊμεθα μακρῶς
από τὸ ποτάμι! παρατήρησεν ο Τζών
Κόρτ, όταν εγχαθιδρύθησαν δια την
στάθμευσιν της έσπερας.

Εκ τουτου συνεπέρχον, ότι τὸ ρίον,
τὸ όποιον παρέρρεε τον γήλοπον των
ταμαρινοδένδρων, ελοξοδρόμει προς δυ-
σμάς, χωρίς να περνά μέσα από τὸ δάσος.

Οπωςδήποτε άσφασίσθη να μην άλ-
λάξουν την διεύθυνσιν, την όποιαν ήκο-
λύθησαν εως τώρα δια τον απλούστατον
λόγον, ότι τὸ δρομολόγιον τουτου κατέλη-
γε δια της συντομωτέρας έδου εις τον
Ουμπάγκην.

— Έπειτα, παρατήρησεν ο Κάμης,
άντι του ρίου που είδαμεν προχθές από
τον γήλοπον, δεν ειμπορέι νάπαντήσω-
μεν κανέν άλλο προς δυσμάς;

Την νύκτα εκείνην της 11 προς την
12 Μαρτίου, διήλθον ουχι πλέον υπό
τας ρίζας κανένος βαμβακοδένδρου, άλ-
λά κάτωθεν δένδρου έπίσης γιγαντιαίου,
ένος βόμβακος, του όποιου ο συμ-
μετρος κορμός άνήρχετο διαμιάς εις ύ-
ψος εκατόν περίπου πεδῶν υπεράνω του
πυκνού τάπητος του έδάφους.

Η φρούρησις διαργανώθη όπως την
προτερσίαν, και ο ύπνος δεν διαταράχθη
παρά μόνον από μερικους μακρυνούς
μικυθμούς βοῦβάλων και ρινοκέρων.
Δεν υπήρχε φέδος νάνιμωπῆ εις την
νυκτερινήν ταύτην συνουσίαν και ο βρυ-
χηθμός του λέοντος. Τα έπιφοβα ταῦτα
θηρία δεν άπαντῶνται σχεδόν διόλου εις
τα δάση της Κεντρικής Αφρικῆς. Κα-
τοιכוῦν εις χώρας ύψηλοτέρας κατά τὸ
γεωγραφικόν πλάτος, είτε εις τας πέσαν
του Κόγγου προς νότον, είτε εις τας πέ-
σαν του Σουδαν προς βορράν, — εις χῶ-
ρας γειννιαζούσας προς την Σαχάραν.

Τὰ σκότια βάθη των άπεράντων τουτων
δασῶν δεν άρμόζουν εις τον ιδιότροπον
και ανεξάρτητον χαρακτήρα του βασι-
λέως των ζῶων, — βασιλέως άπολυταρχι-
κού και οχ; βασιλέως συνταγματικου. Τῶ
χρησιάζονται μεγαλήτεροι και φωτεινότε-
ραι εκτάσεις, πεδιάδες πλημμυρισμένα
από ήλιον, όπου να ήμπορῆ να τρέχῃ και
να πηδῆ με όλην του την έλευθερίαν.

Αλλ' αν έλλειψαν οι βουρηθμοί του
λέοντος, έλειψαν έπίσης και οι γρουλλι-
σμοί του ίπποποτάμου, — πράγμα τὸ ό-
ποιον δεν θά δυσηρέσται, σημειώσατε,
τους ταξιδιωτάς, διότι η παρουσία των
άμφιβίων τουτων μαστοφόρων θά έμαρ-
τύρει την γειννιασιν ποταμού.

Την επαύριον, αναχώρησις πρωΐνη με
καίρῶν συννεφώδη, και πυροβολισμοί εκ
μέρους του Μάξ Ουμπέρ, ο όποιος έφόνευ-
σε μίαν άντιλόπην μεγάλην ως όνος, η
άκριθέστερον ως όναργος, ο όποιος άπο-
τελεῖ τον διαμείσον τύπον μεταξύ όνου
και ίππου. Ητο ορυγξ με δασὸν χρώ-
ματος οίνωπου, η όποια παρυσίαζε με-
ρικὰς ραδῶντες, διατεταχμένους κανονι-
κῶς. Ο άρυγξ έχει μίαν μάκρην γραμ-
μήν από τον τράχηλον εως την ούραν,
μαῦρα στίγματα εις τους πόδας, των ό-
ποίων τὸ τρίχωμα εινε υπόλευκον. ούραν
μαῦρην και μακράν, συμωμένην εις τὸ
έδαφος, και πυκνήν γούναν μελανήν εις
τον λαιμόν. Ωραίων ζῶον, του όποιου
τά κέρατα, μήκους ένδος μέτρου, κυρτοῦν-
ται έπιχαρίτως, φέρουν τριακοντάδα δα-
κτυλίων εις την βάση των, και παρουσι-
άζουν συμμετρίαν σχήματος, όποια σπαν-
ίως άπαντῶται εις την φύσιν.

Τα κέρατα του άρυγγος εινε ισχυράτα-
τα όμυντικά όπλα, τα όποια τῶ έπιτρέ-
πουν, εις τας βορείους και μεσημβρινάς
χώρας της Αφρικῆς, νάντιμωπώσθη και
κατ' αυτού ακόμη του λέοντος. Αλ-
λά την ήμέραν εκείνην, τὸ ζῶον δεν ήμ-
πόρεσε νάποφύγῃ την σφαίραν, την ρι-
φθεΐσαν υπό δεξιού σκοπευτοῦ, και με την
καρδίαν τρυπημένην, έπεσεν εύθως με
τον πρώτον πυροβολισμόν.

— Μὴ την αλήθειαν, παρατήρησεν ο
Τζών Κόρτ, εἶδῶ εύρίσκει κανείς τὸ φθη-
νότερον κρέας, αφ' ου δεν κοστιζῃ, παρά
ένα φυτέκι!

— Αρρεῖ μόνον να εινε έπιδείξιον...
άπεκρίθη ὁ οδηγός.

— Και πρῶπντων τυχηρόν, υπέλα-
θεν ο Μάξ Ουμπέρ, μετριωφρονέστερος
αφ' ότον εινε συνήθως οι κυνηγοί, οι ό-
ποιοι καυχῶνται διαρκῶς, — και περισ-
σότερον μάλιστα οι... άτζαμηδες.

Αλλ' αν έως τώρα ο Κάμης και οι
σύντροφοί του ήμπόρεσαν να οίκονομή-
σουν τα φυσίγγια των, μη μεταχειριζόμε-
νοι αυτά παρά μόνον οσάκις επρόκειτο
να προμηθευθοῦν κρέας, η ήμέρα εκείνη
δεν έμελλε να τελειώτῃ, χωρίς να χρησι-
μοποιηθοῦν τὸς καρχιβίνας και προς ά-
μυναν.

Ο οδηγός μάλιστα ενόμισε προς στι-
γμήν, ότι θά ήναγκάζοντο νάποτήσσουν
και την έπίθεσιν άγέλης πιθήκων, οι ό-
ποιοι έτρεχον δεξιά και άριστερῶ επί εκ-
τεταμένης άτραπού, εις διάστημα όλόκλη-
ρου χιλιομέτρου, άλλοι πηδῶντες δια
των κλάδων από δένδρου εις δένδρον,
άλλοι σκιρτώντες κάτω εις τὸ έδαφος, και
υπερβαίνοντες τὰς λόγχμας δια θαυμασίων
πηδημάτων, τα όποια θά εζήλευσε και ο
δεξιότερος άκροβάτης.

Εκεῖ έδλεπέ τις πολλά εἶδη τετρα-
χειρών μεγαλοσώμων. — κυνοκεφάλους
τριῶν διαφόρων χρωμάτων, άλλους κι-
τρινους ως Κινέζους, άλλους έρυθρούς ως
Ίνδους του Φαρ Ουέστ, και άλλους μαύ-
ρους ως ιθαγενείς της Καφρίας. Οι πί-
θηκοι ουτοι εινε έπιφοδοι ακόμη και εις
τα θηρία. Εκεῖ έμύρφαζαν διάφοροι τύποι
των κολούρων εκείνων η κολοβῶν, οι
όποιοι εινε δανδηδες αληθινοί, οι
κομψότεροι καλλωπιστοί του πιθηκοβα-
σιλείου, διότι δεν κάμνον άλλο παρὰ να
βουρτζικουν και να στιλδῶνουν με τὸ χέρι
την λευκήν εκείνην γούναν, την όποιαν
φέρουν επί των ώμων, και ενεκα της ό-
ποίας επωνομάσθησαν κολοουροι.
— Πω μι διαφόροι.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΛΑΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΣ

Αγαπητοί μου.

Μπαμπούμ!..
Μπάμ-μπούμ!..
Αι!.. φασ-
σα!.. μπάμ!..
φασσας...
μπούμ!.. Αι!..
Αι!..

Τι εινε πά-
λιν αυτό τὸ πυ-
ροτέχνημα;

Θά σας το εἶπω άμείσως: Είνε η μακρυ-
νή άπήχησις της Μεγάλης Έβδομάδος
και του Πάσχα. Είνε οι μύριοι κρότοι.
με τους όποίους οι Αθηναίοι εώρτα-
με τους φέτος την Ταφήν και την Ανάστα-
σιν του Κυρίου ήμων Ιησοῦ Χριστοῦ.
Είνε ακόμη αι οίμωγαί και οι γῶοι των
θυμάτων, τα όποια έπεσαν εις τον ιερόν
αυτῶν πόλεμον, προς δεΐξαν του Θεοῦ
της ειρήνης και της αγάπης!

Παρήλθον τῶσαι ήμέραι από τὸ φοβι-
ρόν, τὸ αίματηρόν αυτό Πάσχα, και εισέτι
δεν εζηκριδύθησαν τὰ θυμάτα του όλα.
Σήμερον ακόμη πού σας γράφω, ανεγί-
νωσκα εις τας εφημερίδας, ότι μία κυρία
παρουσιάσθη εις τον Εισαγγελέα και
κατέθεσεν, ότι ο σύζυγός της, κατακόι-
τος από την ήμέραν της μάχης, κατά

την όποιαν εν βαρελότον, αγνώστου προ-
ελεύσεως, εξεράγη επί του κρατῶρου
του, δεν ειμπορέι να σηκωθῆ, διότι άμεί-
σως του έρχεται ζάλη και πίπτει πάλιν.

Και υποθέτω, ότι τὸ θυμά αυτό των
άκαισίων πασχαλινῶν βαρελότων θά εινε
τουλάχιστον τὸ εκατοστόν, αν προσθέ-
σωμεν και τα θυμάτα των πυροβολισμῶν
δια ρεβόλβερ, δι' όπλων γράρ και δια
πιστολιῶν. Αι ήμέραι των φοιτητικῶν
παραγῶν, ετε έλέγαμεν ότι καιματοκυ-
λίσθη η πόλις, βεβαίως δεν είχαν τόσα
θυμάτα άλλα και μία επανάστασις δεν
θά είχε ίσως τόσους νεκρούς και τόσους
τραυματίας. Τὸ βέβαιον εινε, ότι τας
ήμέρας του Πάσχα εσκορπίσθησαν μυ-
αλά, — έχυθησαν μάτια, εκάησαν χέρια,
άπιτερωθήσαν μαλλιά και, — τὸ όλιγώ-
τερον, — ανεφλέθησαν φορέματα. Ολοι
δὲ εσοι αγαποῦν την ζωήν των, ακού-
οντες τὸ κανδαυμόνιον εκείνο των εσφαί-
ρων και των ασφαιρών πυρῶν, έμεναν
κλεισμένοι εις τας οικίας των έρημη-
κῶς, — μολοντί ουτε και αι οικίαι δεν
ήσαν τόσον ασφαλεις, διότι αι σφαίραι,
καθὼς ήξέυρετε, έχουν την ιδιοτρο-
πίαν να εισέρχωνται και δια των πα-
ραθύρων... Γνωρίζω μάλιστα μίαν κυ-
ρίαν, η όποια έτρόμαξε τόσο από μίαν
τοιαύτην άπρόσδοκον έπίσκεψιν, ώστε ώρ-
κίσθη ότι του λοιπού θά περνᾷ τὸ Πά-
σχα εις τὸ υπόγειον, — άκριβῶς δηλαδή
όπως κάμνον εις τας βομβαρδιζόμενας
πόλεις... Και διατι όλα αυτά;

Διότι λέγουσ, εινε εθιμον, διότι ο έλ-
ληνικός λαός ετσι συνειθίζει να εσραζῆ
τὸ Πάσχα του. Φέτος δε εις τας Αθήνας,
όπου η Αστυνομία έκρινε καλόν να μη
φανῆ τόσο αυστηρά, ο έλληνικός λαός
έξεθύμανε και άπεζημώθη δι' όλην την
σχετικὴν ήσυχίαν των προηγουμένων ε-
των. Έπειτα, και εις τας Έπαρχίας γί-
νονται τα ίδια και χειρότερα. Εις μερικά
μέρη μάλιστα συνίστανται κατ' έτος και
συστηματικῶς μάχαι με όλα τα εἶδη των
πυρομαχικῶν. Τὸ εθιμον, βλέπετε, εινε
γενικόν και πατροπαράδοτον.

Ναι! άλλα εινε και τὸ άγριότερον,
τὸ βαρβαρώτερον, τὸ παραλογιώτερον εθι-
μον, τὸ όποιον ειμπορέι να υπάρξη!
Είμεθα και ήμεις υπέρ της διατηρήσεως
των πατριῶν, άλλα όταν τα πάτρια αυτά
εινε τόσοσ βαρβαρὰ και όπισθοδρομικά, ο-
σον ο πασχαλινός φόρος του αίματος, καλ-
λίτερα να καταργηθοῦν. Φαντασθῆτε τί
θα λέγουσ οι έξοι, εσοι παρεπιδημοῦν κατά
τύχην εις την Ελλάδα τας ήμέρας αυτάς!
Τι άλλο, παρὰ ότι η Ελλάδα εινε ένας άγρι-
ότυπος, αφ' ου και εις την πρωτεύουσιν
ακόμη συμβαίτουσ τοιαῦτα; Εις κανέν
μέρος του πολιτισμένου κόσμου δεν θά ε-
δῆτε νάναπτουν πυροτεχνήματα μέσ εις
τὸ πλήθος, ουτε να πυροβολοῦν με σφαί-
ρας, αλλῶς και ως ζευγς. Αυτό δεν ση-
μαίνει ότι κ' εκεί δεν απολαμβάνουσ οι

άνθρωποι πυροτεχνήματα και δεν ρίπτουσ
χαρμυσίλους πυροβολισμούς. Αλλά με
την διαφοράν, ότι όλα αυτά κανονίζονται
εις τοουτοτον τρόπον, ώστε κάθε δυστύχη-
μα να εινε αδύνατον.

Τὸ πλήθος των έφειτειῶν δυστυχημά-
των εκμαε τους άρμοδίους να λάβουν τὰ
μέτρα των, —κατόπιν έσορτης, — και να
υποσχεθοῦν, ότι του χρόνου δεν θά επι-
τρέψουν τὸ παραμικρόν. Αλλά τί ήμ-
πορέι να κάμη η Αρχή, όταν αυτοι οι
πολιται δεν βδελυγοῦν τὸ αίματηρόν εθι-
μον και δεν την βοηθήσουν εις την ε-
ξοτιωσιν του; Και επειδή συνήθως οι
μικροί, οι νεαροί πολιται εινε οι δράσταί
και οι υποστηρικταί του εθιμου, δια του-
το έκρινε καλόν να σας γράψω σήμερον
δι' αυτήν την βαρβαρότητα και να σας
έμπνεύσω, ει δυνατόν, όλιγην απέχθειαν.
Δεν έννοῶ βέβαια, ότι σεΐς, τὰ καλοανα-
θρεμμένα παιδιά, θά λάβετε ποτε μέρος
εις τον χαλκουνοπόλεμον η θα
ρίψετε βαρελότα, και μάλιστα επάνω εις
άνθρώπους. Έννοῶ όμως, ότι η απέχθειά
σας κατὰ του βαρβαρού εθιμου πρέπει να
είνε τόσοσ, ώστε να μη τὸ άνέχεσθε πλέον,
να το πολεμήτε, και να βοηθήτε την Αρ-
χήν εις την καταπολέμησιν του. Διότι
τότε τὸ εθιμον θά καταργηθῆ, όταν οι πο-
λιται, μικροί και μεγάλοι, αναγνωρίσουν
ότι πρέπει να καταργηθῆ.

Σας ασπάζομαι, ΦΑΙΣΑΚΗ

ΑΓΑΠΗ

Ο ήλιος, τὸ στερέωμα,
ή γῆ ἡ στολισμένη
Έβανακούσαν τῆ φωνῆ,
πού έκαμε την πλάσι,
Και κρυφορωτηθήκανε:
Τι τρέχει; τί συμβαίνει
Μὴν άλλος κόσμος θά κτισθῆ,
αὐτός μη θά χαλάσῃ;

«Τὸν άνθρωπο πού ο Θεός
τόν έπλασε με χέρια,
Έρχεται με τὰ λόγια Του
να εαναπλάσῃ πάλιν...»
'Ηουχη λάμψι χύνουσε
γλυκειά πάλιν τ' αστέρια
Κ' η γῆ τὰ λόγια άντιλαλεῖ
με προσοχή μεγάλη.

Εις τὸ βουνὸ των Βλαιῶν
μιλεῖ ο Καλλιτέχνης...
Του έργου του την έλειψι
ήλθε να διορθώσῃ
Από τὸ άριστοῦργημα
της θεϊκής Του τέχνης
ΑΓΑΠΗ μόνον έλειπε,
και ήλθε να την δώσῃ.

ΑΔΕΛΦΑΝΑΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἡ Μίς Φλώρυ ἀνατριχιάζει, ὄχι τὸσον διὰ τὸν ἰδικὸν τῆς κίνδυνον, ὅσον δι' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ διέτρεξαν τὰ κοράσια, ὅταν διέσχίζαν τὴν φρικώδη αὐτὴν στρατιάν τῶν τεράτων...

Με μίαν κυνηγετικὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, ὁ Γκὺ κἀρετῆρει προσεκτικῶς τὰς δύο ὄχθας τῆς βραχίδου τάρφρου, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Μπαμποῦ τοῦς ὀδηγεῖ.

Ἐξαφνα ἐν ἀπαίσιον στόμα ἀνοίγεται ὡς βάραθρον πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Κάφρου, καὶ συγχρόνως ἐν ἰσχυρὸν κτύπημα οὐρᾶς ρίπτει τὸν Γκὺ ἀνάσκελα.

Ἦτο κροκοδείλιος, ἀνανήψας ἀφῆρας ἐκ τοῦ ληθάργου του.

Ὅταν ὁ Γκὺ ἐσηκώθη, εἶδε τὸν βραχίονα τοῦ Κάφρου νὰ χώνεται εἰς τὸ ἐλάνοικτον στόμα τοῦ κροκοδείλου. Ἡτοιμάζετο νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειάν του, ὅταν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν του νέου,

·Εἶδε τὸν βραχίονα τοῦ Κάφρου νὰ χώνεται εἰς τὸ ἐλάνοικτον στόμα τοῦ κροκοδείλου. (Σελ. 132, στήλ. α'.)

ὁ Μπαμποῦ ἀνέσυρε τὸν βραχίονά του ἀπὸ τὰς τερατώδεις σιαγόνας, αἱ ὁποῖαι κατέπεσαν ἀμέσως ἀλλὰ δὲν ἐκλείσθησαν, διότι ἡ μάχαιρα, ἐμπηχθεῖσα καθέτως εἰς τὸν φάρυγγα τοῦ θηρίου, τὰς ἠμπόδιζεν.

Ἐπὶ τινος στιγμῆς ἀκόμη, τὸ ζῶον ἐσφάδασεν ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου, καὶ ἐπειτα ἐμεινεν ἀκίνητον.

Ὁ Μπαμποῦ ἐπῆδησεν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο του συντρόφων, περιχαρῶν διότι διέφυγον τοὺς κινδύνους τοῦ τρομαροῦ ἐκεῖνου περάματος.

Ἐδῶ πιά εἶνε Ζουλουάγνη! εἶπεν ὁ Κάφρος, μόλις ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς ὄχθης... Σε δύο μέρες, φτάσαμε Βατλαπῆ.

Ἡ Ζουλουάγνη εἶνε μεγάλη ὅσον τὸ τέταρτον περίπου τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἔχει κανὲν χωρίον ἀξιοσημειωτὸν ἀθροίσματα μόνον καλυδῶν, ἐσπαρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ Μπαμποῦ ἐγνώριζε κατὰ βάθος ὅλην τὴν χώραν ἄλλ' εἰς τὴν περιήσασιν ταύτην, ἡ γνώσις τῆς χώρας ἦτο ἀρκετὴ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ταξιδιωτῶν;

Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ μωρισθοῦν οἱ ἰθαγενεῖς, ὅτι Εὐρωπαῖοι ἤρχοντο εἰς τὸν τόπον τῶν, τὸν ὁποῖον φυλάττουσιν ζηλοτύπως, φύσει μισοξένοι καὶ καχύποπτοι;

Ἐπρεπε νὰ λάβουν οἱ ταξιδιωταὶ μερικὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

Λύσας τὰ λωρία, μετὰ τὰ ὁποῖα ἦτο διήμερον εἰς τὴν ράχιν του τὸ πελώριον δῆμα, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρῃ ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ, ὁ Μπαμποῦ το ἤνοιξε καὶ ἔδγαλεν ἀπὸ μέσα δύο μακρὰ φορέματα.

εἰσεχώρησεν εἰς ἓνα δάσος, μεταξὺ τῶν πυκνῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα μετ' ὀλίγον τὸν ἀπέκρυψαν.

Ἐπιτέλους ἐπανῆλθε, κρατῶν μετὰς δύο χεῖρας ἐν εἶδος ποτηρίου, σχηματισμένου ἀπὸ μεγάλα συκόφυλλα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέτριψε μίαν πηκτὴ ὑπόμαυρον.

Ὁ Κάφρος ἐνευσεν εἰς τὸν Γκὺ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χεῖρι του. Καὶ τότε βυθίσας ἐν πτερόν εἰς τὴν οὐσίαν ἐκείνην τὴν ἡμίρυστον, ἔχρισε δι' αὐτῆς τὰ δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐγένεν ἀμέσως βαθὺ ἐλαιόχρουν.

— Ὁ Σελέσκο γνωρίζει ἀμέσως τὴ κυρία καὶ τὸ κύριο ἀπὸ τὸ Ζοννεναστράλε, εἶπε· φεύγει ἀμέσως καὶ πάρεαι μαζί του τὸ κοριτσάκια, ἡ διώξει ἀσπρους ἀπὸ τὸ χωριό... Μὰ ὁ Μπαμποῦ βάψει τὰ μούτρα τους... φορέσει ρούχα ἰνδιάνικα... ὁ Σελέσκο δὲν τοὺς γνωρίζει... ἐγὼ μῖνει κρυμμένο ἐντὸ δάσος... ἀσπροι πάνε χωριὸ καὶ βροῦνε κριτσάκια.

Τὸ σχέδιον τοῦ Κάφρου ἦτο εὐφύες καὶ φρόνιμον.

Μετὰ τὸ δεύτερον ἐπίκρισμα, τὸ πρόσωπον τοῦ Γκὺ ἐγένεν ἀγνώριστον. Καὶ ὅταν ἐφόρσε τὸ πρᾶσινον μεταξωτὸν ἀντερί, τὸ ὁποῖον ἔφθασεν εἰς τὸ κεφάλι του ὅταν ἔβαλεν εἰς τὸ κεφάλι του τὸ κόκκινον στρόφιον καὶ εἰς τοὺς πόδας του τὰς παντοῦφλας, ἡ Μίς Φλώρυ ἐδῆλωσεν, ὅτι οὔτε ὁ κύριος Λακὼς δὲν θὰ ἀνεγνώριζε τὸν υἱὸν του, μασαρευμένον ἔτσι...

Ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Ἀγγλίδος.

Δι' αὐτὴν τὸ πρᾶγμα ἦτο κάπως δυσκολώτερον, διότι ἐπρόκειτο νὰ βαφοῦν καὶ τὰ μαλλιά της. Ὡς γηνησίᾳ Ἀγγλίδος, ἡ Μίς Φλώρυ δὲν κατεδέχετο νὰ ἔχουν τὰ μαλλιά της ἄλλο χρῶμα, ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς καλαμῆς, — ἀλλὰ τέτοια κόμη ὀλίγον ἐταίριαζε βέβαια εἰς κρανίον ἰνδικόν.

Τὸ ἀγαθὸν πλάσμα κατέπνιγε τοὺς στεναγμούς του, ἐφ' ἔσον τὸ πτερόν ἀπλωνε, πρῶτα ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἐπειτα ἐπὶ τῶν ποδῶν της, τὸ ἀπαίσιον μῆγμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει ὁ Μπαμποῦ.

Ἀρ' οὐτὰ μαλλιά της ἔγιναν ἐδενόχρωα καὶ τὸ δῆμα της ἐλαιόχρουν. Ἡ Μίς ἐφόρσε τὸ ἄσπρον ἀντερί μετὰς χρυσῆς τρέμουσας, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κοκκίμου στρόφιου, ἐπροτιμήθη ἕνα φέσι ἀπὸ μεταξωτῶν ὑφασμα κεντητόν. Ἡ κίτρινες παντοῦφλας ἐτέθησεν εἰς τοὺς πόδας της, καὶ τέλος τὸ μέγαλον πολυχρῶμον σάλι ἐκάλυψε κομψῶς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἰμους.

Μετὰ τοὺς ἀργυροὺς κρίκους εἰς τὰς γυμνάς κνήμας καὶ μετὰ τὰ πολλὰ βραχιόλια, ἡ Μίς Φλώρυ ἀπέκτισε διαμίας ἐξωτερικὸν τόσον ἰνδικόν, ὅστε θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Βομβάην. Τόσον εἶνε ἀληθές, ἀναντίον τῆς γνωστῆς παροιμίας, ὅτι τὸ ρᾶσον κάμνει τὸν καλόγηρον!..

Ἦτως ἓνας προσεκτικὸς παρατηρητῆς θὰ ἐξεπλήσαστο βλέπων τὴν κατασκευὴν τοῦ προσώπου, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μελαγχροῖνης αὐτῆς. Ἰνδῆς... Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο μίᾳ ἀσημαντὸς λεπτομέρεια.

— Ἀλλοίμονον!.. ἔλεγε στενοθύουσα ἡ δυστυχὴς Φλώρυ· ποῖος θὰ μου τῶλεγε πῶς θὰ περπάτησω μίᾳ μέρᾳ ἐστὶ δάση τῆς Ζουλουάγνης, μεταμορφωμένη εἰς Ἰνδὴν!.. Ἀλλὰ καὶ νὰ μου τῶλεγε κανεὶς, θὰ το ἐπίστευα ἐγὼ!..

Προηγούμενου τοῦ Μπαμποῦ μετὰ τὸ δῆμα του, — τὸ ὁποῖον, ἐννοεῖται, δὲν ἠλαττώθη καθόλου κατὰ τὸν ὄγκον, — τὸ ἰνδικὸν ζεύγος ἤκολούθει μετὰ βήματα.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐταξείδευον οὕτω, συναντῶντες κάποτε, εἰς τὰ στενὰ μονοπάτια τῶν δασῶν, Ζουλοῦ μετὰ ὑπερήφανον ὄφρα, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐδλεπον περιέργως. Ὁ Μπαμποῦ ὁμῶς ἐφρόντιζε νὰ κρύπτεται, φοβούμενος μήπως ἤθελεν ἀναγνωρισθῆ.

Οἱ ταξιδιωταὶ ἀφιέροναν ἕσω τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον καιρὸν εἰς τὸν ὕπνον. Ἐπὶ ποδᾶς δὲ ἐλάμβανον καὶ τὰ λιτὰ τῶν γεύματα, ἀπὸ τὰ τροφίμα, τὰ ὁποῖα εἶχε πᾶρη μαζί του ὁ Κάφρος. Ὅσον διὰ τὰ ἐπιδέριτιχ, τὸ δάσος τοῖς παρεῖχεν ὠραίους καὶ ἀφρόνους καρπούς.

Περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας, ὁ Μπαμποῦ εἰδείξε μακρίθεν τὸ χωριὸν Βατλαπῆ.

Καθὼς εἶχε προσυμφωνηθῆ, μόνον οἱ δύο Ἰνδοὶ θὰ εἰσῆρχοντο εἰς αὐτό, ὁ δὲ Κάφρος θὰ τοὺς ἐπεριμένεν εἰς τὸ δάσος.

Λαβόντες ὅλας τὰς ἀναγκίας ὀδηγίας, ὁ Γκὺ καὶ ἡ Ἀγγλὶς ἀπεχωρίσθησαν τὸν πιστὸν ὑπηρέτην καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ χωριόν, τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο εἰς τὴν κοιλάδα.

Ὁ Γκὺ ἔφερε μαζί του ὀλόκληρον προμήθειαν ἀπὸ σιγάρα, μαχαιρία, περιδέρια κλπ. ἐξαχθέντα ἀπὸ τὸ πολῦτιμον δῆμα.

Κτισμένον ὀπισθεν ἐνὸς βουνοῦ, περικλεισμένον ἀπὸ φρίκην ἐλοπρᾶσινον, τὸ Βατλαπῆ ἀποτελεῖται ἀπὸ καμμία εἰκοσάρια καλύδας, στρογγυλάς ὡς κυφῆλαι.

Ἡ κατασκευὴ τῶν καλυδῶν τούτων εἶνε ὀλωσθιδίου πρωτογενῆς. Φυτεύουσιν εἰς τὴν γῆν κυκλικῶς μίαν σειρὰν ἀπὸ κλάδους, τοὺς ὁποίους κάμπτουν εἰς τρόπον, ὅστε νὰ ἐνωθοῦν ὅλοι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, διὰ νὰ σχηματισθῆ τὸ ὑποστρίγμα τῆς στεγῆς.

Ἐπειτα κατασκευάζουν ἓνα πλέγμα ἀπὸ κλάδους ὀριζοντίους καὶ το συνδέουν μετὰ βοῦρλα καὶ μετὰ κισσοῦς. Αὐτὸ εἶνε τὸ τοίχωμα γύρω-γύρω. Κάτω τὸ ἔδαφος εἶνε στρωμένον μετὰ πυκνὴν καὶ λεπτὴν χλόην.

Αἱ κατοικίαι αὐταὶ ἀποτελοῦν ἀρκετὸν καταφύγιον κατὰ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς.

Ὅταν ἐπλησίασαν οἱ δύο ξένοι, δέκα δώδεκα πελώριοι σκύλοι ἐχύθησαν κατ' ἐπάνω των, γαυγίζοντες λυσσωδῶς.

Ὁ Γκὺ ἠμύνηθεν γενναίως μετὰ τὸ χονδρὸν μπαστοῦνι, τὸ ὁποῖον ἐπρονόησε νὰ πάρῃ μαζί του. Οἱ σκύλοι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν, καὶ νὰ φύσουν ἐλευθέρων τὴν εἴσοδον τοῦ χωριού.

Ὁμιλος γυναικῶν, ἐξηπλωμένων

·Τὸ ἀγαθὸν πλάσμα κατέπνιγε τοὺς στεναγμούς του. (Σελ. 132, στήλ. γ'.)

κατὰ γῆς μετὰ τὴν κοιλιάν, ἐστρεφαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς ξένους. Ἀλλ' οἱ ἄνδρες δὲν ἐκινήθησαν καθόλου.

Καθήμενοι σιαυροπόδι, ἐκάπνιζαν τὰ σιγάρα των, ἔχοντες τὸ ἀναμμένο ἄκρον μέσα εἰς τὸ στόμα!.. Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ καπνίσματος εἶνε ὁ μᾶλλον ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Ζουλοῦ, τὸν διατηροῦν δὲ ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐξευρωπαϊσμένα κέντρα τῆς Νατάλης ἢ τοῦ Ἀκρωτηρίου. Ἐπρεπε νὰ κυττάξῃ κανεὶς δύο φορές διὰ νὰ πιστεύσῃ παρομοίαν δεξιότητα, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐνόμιζεν ὅτι αἱ γλῶσσαι τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ εἶνε ἄκαυστοι!

Ὡς πεπιταλειστόν, ἐφοροῦσαν περιζωμα δερμάτινον. Ὅλοι ὁμῶς εἶχαν περιδέρια καὶ βραχιόλια ἀπὸ χάνδρας ἢ ἀπὸ κοράλια.

Τὰ κοράσια καὶ αἱ νεόνιδες δὲν ἦσαν περισσώτερον ἐνδεδυμένοι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Μόνον αἱ ὑπανδρῶν γυναῖκες ἐφο-

ροῦσαν ἐν σκέπασμά, τὸ ὁποῖον ἄφινε γυμνὸν τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος.

Τὰ βρέφη, τυλιγμένα μετὰ δέρματα, ἐκρέμαντο εἰς τὴν ράχιν τῶν μητέρων των, αἱ ὁποῖαι τὰ ἐθήλαζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ἀπέξω ἀπὸ μίαν καλύβην, μίᾳ γραίᾳ μαύρῃ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπιμελῶς καθυριωμένον, μεγάλην ζύμην, τὴν ὁποῖαν ἐσκέπασε μετὰ μετάλλινον δίσκον, γεμάτον ἀναμμένα κάρβουνα.

Ἦτο ὁ ἄρτος τῆς οἰκογενείας της, τὸν ὁποῖον ἐφῆνε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Τὰ ἀρχαῖα ἐπιγυρίζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ,

σιωπηλά καὶ σοβαρὰ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ παιγνίδια των.

Αἱ συνομιλίαι ἔπαυσαν. Ὑποποιοι, κυττάζοντες λοξῶς, οἱ ἄνδρες ἐπαίζαν μετὰ τὰ «κνοβέρια» των, χονδρὰ μπαστοῦνια μετὰ σφαιρικὴν λαβήν, τὰ ὁποῖα μετὰ τοῦ τόξου καὶ τοῦ πελέκειος, ἀποτελοῦν τὸ κυριώτερον ὄπλον των. Καὶ εἰς τὰς χεῖρας των ἀποβαίνει τότεν ἐπικίνδυνον αὐτὸ τὸ ὄπλον, ὅτε εἰς τοὺς Ζουλοῦ, τοὺς διεσπαρμένους εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἀπηγορεύθη νὰ το φέρον.

Μολονότι οἱ Ἰνδοὶ εἶνε ἐκτάκτως πολυάριθμοι εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, οἱ κάτοικοι τοῦ Βατλαπῆ (οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, δὲν εἶχον περὰση ποτὲ τὰ σύνορα τῆς Ζουλουάγνης), ἐξίσταντο καὶ ἀποροῦσαν, ἀπὸ πού νὰ ἦθλαν τόχα καὶ τί νὰ ἐγύρευαν ἐκεῖ τὰ παράδοξα αὐτὰ ὄντα. Αἱ γυναῖκες ἐσηκώθησαν καὶ ἐπισθοχώρησαν δλίγα βήματα. Τὰ ἀραπά-

κία έτρεξαν κ' έχώθησαν εις τὰς άγχίλας των μητέρων των. "Ηδη οι άνδρες έσφύριζαν τους σκύλους των και ήσαν έτοιμοι πρὸς άμυναν.

Ο Γκυ εις μάτην προσεπάθει νά τους δώση νά έννοήσουν, μ' εύλωτον παντομίαν, ότι αι διαθέσεις του ήσαν φιλικώταται. Άκίνητοι και άβρονοι ως άγγάματα, οι ίθαγενείς εκύτταζαν τους Γυδούς με βλέμμα κάθε άλλο παρά ευμένες.

(Έπειτα συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΜΙΑΣ [Κατά τὸ γαλλικόν τοῦ Paul Roland]

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ (Τέλος. Ίδε σελ. 126.)

«— Αμφιβάλλω, είπεν η Αιτότης όταν ήλθεν η σειρά της. — αν έγω επέτευχα περισσότερο από τας άλλας. Έπηγα εις ένα χωρίον της Γερμανίας, όπου οι χωρικοί έμεθοδισαν όλην την ήμέραν πίνοντες ζυθον. Έκει έκατοικούσε και έννας άνθρωπος πολύ πεπαιδευμένος και σημαντικός, εις τον όποιον ένέπνευσα την ιδέαν νά κλείση τὰ ζυθοπωλεία του χωρίου. Ένήργησε καί το κατορθώσεν. Άλλοίμονον! οι χωρικοί από την μύρην έπεσαν εις τὸ κρασί, και τὸ αποτέλεσμα ήτο τὸ ίδιον!»

Έπειτα έλαβε τον λόγον η Άνδρεία. «— Ακούσατε τώρα και έμέ, είπε με όλιγοτέραν προπέσειαν της συνήθους. Η άμαξα εις την όποιαν έμβήκα, έφερε δύο περιηγητάς: ένα κύριον, αξιωματούχον του άγγλικού στρατού, και μίαν κυρίαν, την σύζυγον του. Την ήμέραν εκείνην εκάμνη ψυχός, κ' έγω έτυλιχθηκα με τὸ επανωρόρι της κυρίας, ώστε όταν τὸ εφόρουν μετ' όλιγον, έγω έμβήκα μέσα της. Δεν άργησαν νά φανούν τάποτελέσματα. Πριν φθάσωμεν εις τας Άθήνας, τὸ ζεύγος έμάλωσε δύο φορές, και πάντοτε υποχωρούσε τὸ κύριος. Όταν μετὰ τινων ήμερών διαμονήν εις την Ελλάδα, έπηγάμεν εις την Άγγλίαν, τὰ πράγματα έγιναν τρις χειρότερα. Η κυρία έμάλων με όλους τους συναδέλφους του σύζυγου της. Και όταν δεν έτιμωρούντο σύμφωνα με την άπαίτησιν της, τότε εκείνη κατέσπευγεν εις την αυτοδικίαν και τους έχειροτονοῦσε μόνη της. Ο σύζυγός της άπέθανεν από την λύπην του, εκείνη δέ έγινε τόσο απεχθής, ώστε κ' έγω την έσιχάθηκα και την έγκατέλειπα.

«— Ωραία! ωραία! είπεν η Ήπιότης. Έγὼ τουλάχιστον εκάμα κάτι χριστιανικόν. Έπηγα μακρῶς, εις ένα τόπον της Ανατολής, όπου ο λαός υπέφερε τὰ πάνδεινα από την σκληρότητα ενός τυράννου. Η ύποταγή όμως ήτο φαινομενική, διότι υπ' αὐτήν εκρύπτετο έξαφνης και άγανάκτησις φοβερά. Όλα ήσαν έτοιμα διά την επανάστασιν, και μόλις

μικρός σπινθήρ έχρημάζετο διά νά εκτραπύη. Έγὼ τότε τί κάμνω; Άντι νάρήσω τους πατριώτας νά εκτελέσουν τὸ σχέδιόν των, δεν στέκομαι ήσυχα, τρέχω από τον ένα εις τον άλλον, εμπνέω εις όλους φιλήσυχα αισθήματα, κατευνάω τον λαόν και τον πείθω, ότι και ο σκληρότερος ζυγός είναι προτιμότερος από στάσεις και αίματοχυσίας.»

Παρά πάναν προσδοκίαν της Ήπιότητος, αι Άρεται δεν εθαύμασαν πολύ τὸ κατορθώμα της, και έστράφησαν πρὸς την Μετριοφροσύνην, η όποία ωμίλησεν ως εξής:

«— Έγὼ έπηγα εις τας Άθήνας μήπως εύρω πουθενά καμμίαν θέσιν. Άλλα ποῦ! Τρεῖς μήνας έγύριζα εδώ κ' εκεί άστεγος. Αι κυρίαί της άριστοκρατίας έχαιμογελοῦσαν κ' έλεγαν, ότι πρώτην φοράν απήντησαν τόσον σχολαστικὴν δεσποινίδα. Φαντασθήτε ότι καθήντησα νά ζητήσω θέσιν μεταξὺ των ύπερστρωίων. Άλλά μή νομίσετε, ότι με αὐτάς υπήρξα εὐτυχεστέρα. Όσαι υπηρέτουσαν εις πλοῦσια σπείτια, οὐδέποτε είχαν άκούση τὸ όνομα Μετριοφροσύνης. Μία μόνον, ποῦ είχαν έλθῃ εσχάτως από την Άνδρον, με υπεδέχθη με κάποιαν ευγένειαν, αλλά και αὐτή, πριν συνειθισθῇ τὰς οικιακάς εργασίας, συνειθισε νά ζῆ χωρίς έμέ, και μ' έδιωξεν ως βάρος περιττόν... Άπεφάσισα με λύπην μου νά έγκαταλείψω τὸ ώραῖον φύλον, ελπίζουσα ότι θα εύρισκα τὸ ισχυρόν πλέον φιλόξενον. Αι προσδοκίαι μου δεν διεφύσθησαν. Ένας νέος βουλευτής, ευφύιστατος και πολυμαθής, μ' έδέχθη με μεγάλην ευμείναιαν. Μόνον μίαν αντίπαλον ηύρα εις αὐτόν: την Φιλὸσοφίαν. Και αι δύο μας είχαμεν την άπαίτησιν νά τον διευθύνωμεν. Όσάκις, παραδείγματος χάριν, η Φιλοδοξία τον προέτρπε νά συγγράψῃ τίποτε, έγω άμέσως τον έπειθα ότι αὐτὸ ποῦ θα έγγραφει δεν θα ήτο άξιον δημοσιεύσεως. Όταν ελάμβανε τον λόγον εις την Βουλήν, του ένέπνεα τόσον πολλὸν την ιδέαν ότι ήτο αντίκας, ώστε έχανε την σειράν του λόγου και έσιώπα. Εἰς τὸ τέλος τον εκάμα νάποχρησθῆ και νάπογοητευθῇ τόσο, ώστε απεφάσισε νά ιδιωτεύσῃ, άφίγων τὸ πολιτικὸν στάδιον δι' άλλους καλλιτέρους. Και διά νά λησμονῆ την πικρίαν της άποτυχίας του, ήρχισεν ο δυστυχής νά μεθῶ.»

«Αφ' οὗ έτελείωσεν η Μετριοφροσύνη την διήγησιν της, δλαι αι άρεται εκύτταζαν την Πρόνοιαν, περιμένουσα και των ιδιῶν της περιπετειῶν την εξιστόρησιν. Ηλίπιζαν, ότι αὐτή τουλάχιστον ήθελε τὰς ίκανοποιήσῃ.

«— Έγὼ λοιπόν, είπεν η Πρόνοια, έμεινα εις τὸ Φάληρον όλίγον καιρόν και έπειτα έπηγα εις τὸ Άγιον Όρος, όπου έγινε συντροφος ενός έρημίτου. Τὸν έδίδαξα νά μήν παραβράξῃ τὰ κουκ-

κιά του, νά μήν άφίγη άνοικτὴν την θύραν του όταν βρέξη, και άλλα παρόμοια βλέπετε λοιπόν ότι έγὼ δεν έπροξένησα κανέν καλόν, άλλ' οὔτε και κανέν κακόν. Μακρὰν από κάθε πειρασμόν, δεν μου έδῶθη άφορμὴ νά το κάμω. Τελος πάντων, ἀδελφαί μου, πρέπει νά έχωμεν υπ' όφει μὲς ότι αι περιστάσεις είναι τὸ πάν. Έάν η Οικονομία παραδείγματος χάριν, εκατοικούσε με τον λοχαγόν αντι της Γεννησιωθρίας, και αν εις την ανατολήν επήγαγινεν η Άνδρεία αντι της Ήπιότητος, ποσα κακὰ δεν ήθελον προληφθῆ! Ένωῶ ότι η άξία μας ελαττοῦται, όταν δεν εύρισκώμεθα καθεμία εις την πρόπουσαν θέσιν διότι τότε, εν φ' είμεθα Άρεται, κατανοῶμεν Κακίαι. Αι περιστάσεις πρέπει νά μας είναι εὐνοϊκαί και σύμφωνοι με τον χαρακτήρα μας, διαφορετικὰ η άξία μας χάνεται έντελῶς, όταν η Σοφία δεν κυβερνᾷ τὰ βήματα και τὰς διαθέσεις μας.»

(Διασκευή κατά τὸ άγγλικόν τοῦ λόρδου Lytton.) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Γωνία. Άπλοῦν παράδειγμα Γωνίας, με την πρότασιν και με την λύσιν της, είναι άριστη νά σας δώσῃ σαφέςτατην ιδέαν περί της κατασκευῆς του Σχηματός τούτου.

ΟΙ σταυροί αποτελοῦν άρχαῖον Βασιλείαν.

Ασπὴρ.— Τέσσαρες λέξεις, αποτελούμεναι από τον αὐτόν αριθμόν στοιχείων και έχουσαι τὸ μεσαῖον στοιχείον κοινόν, ώστε νά συνδέωνται άσπερσιδῶς. Εἰς τὰ Σήματα γράφεται πάντοτε τὸ κοινόν τούτο στοιχείον, ίρίζονται, δι' ός συνήθως αι διά της άντικαταστάσεως των άνεστρεφσκων σχηματιζόμεναι λέξεις, καθέτως, όριζοντίως και διαγωνίως. Παράδειγμα:

Ασπίς: Κ Ι Ν Ν, Κ Ι Ν Ν, Ι Α Σ Ω Ν, Ι Α Σ Ω Ν, Σ Η Σ, Α Φ Α

Αικτωτών.— Όπως εις τὸ Κυβόλεξον, και εις τὸ Δικτυωτόν άναγινώσκονται αι αὐται λέξεις καθέτως και όριζοντίως. Με την διαφοράν μόνον, ότι τούτο δεν αποτελεῖται από τῶσας λέξεις όσα εις τὰ στοιχεῖα εκάστης λέξεως, άλλ' αν τὰ στοιχεῖα εκάστης λέξεως είναι έπτά, αι λέξεις θα είναι μόνον τέσσαρες, διότι άφίγονται εν τῷ μεταξὺ κενά πρὸς σχηματισμόν του δικτύου.

Ζητούνται παραδείγματος χάριν, τέσσαρες λέξεις, και εκ τῶν όρισμῶν των έννοῦσαι, ότι είναι αι λέξεις: Σιδηρία, Βάδισμα, Ρασάκη, Αλάθημα. Αὐται συμπλέκονται εις δικτυωτόν ως εξής:

Σ Ι Β Η Ρ Ι Α, Ι Α Α Ν, Β Α Ι Σ Μ Α, Η Ι Τ Θ, Ρ Α Σ Τ Ω Ν Η, Ι Μ Ν Μ, Α Ν Α Θ Η Μ Α

Διάφορα Σήματα.— Έκτός των άνωτέρων, έχομεν εν χρήσει πολλά και διάφορα άλλα σήματα, εις τὰ όποια αι λέξεις συνδέονται μεταξὺ των δι' ενός η περισσοτέρων κοινῶν στοιχείων, και αποτελοῦν άλλως τὸ περιγάρμα του σχήματος, τὸ όποιον γωγραφίζομεν πάντοτε δι' άστερισκων, στιγμῶν, σταυρῶν κτλ. Ταῦτα είναι ο Σταυρός, τὸ άπλοῦν Τρίγωνον, τὸ άπλοῦν Τετράγωνον, τὸ Τραπεζίον, ο Μαίανδρος, τὸ Ψαροκόκαλον, η Κλίμαξ, η Σημαία, οι Κρίκοι, τὸ Κάθισμα, τὸ Βέλος, και δλα όσα επενόησεν έμε τώρα η θξ έπινοήσῃ η γωνίως φαντασία των Συνθετών. Έχομεν άνωμη και σύνθετα Σήματα, οἶον Τετράγωνον μετὰ Σταυροῦ, Κυβόλεξον μετὰ Διαγωνίων, Πυραμιδα μετὰ Τριγώνου κλ. κλ. Άλλά θα ήτο περιττὴ πολυλογία νά κάμωμεν λόγον δι' εν εκαστον έξ αὐτῶν. Άλλως τε εκείνος, ο όποιος γνωρίζει τὰς κανόνας των κυριωτέρων, — όσα εἶνα δηλαδὴ έως τώρα, — λείπει και σχηματίζει εύκολώτατα οἰονθήσασε σχήμα θέλει.

Μόνον διά τὸ άπλοῦν Τρίγωνον και διά τον Σταυρόν θα σημειώσω τούτο: Άντι νά όρίζωμεν τὰ λέξεις των Σχημάτων τούτων, ένιστε διδομεν μόνον τὰ στοιχεῖα τὰ όποια τας σχηματίζου. Παράδειγμα:

«Διά των στοιχείων ΔΑΓΙΜΝΣΩΩ νά σχηματισθῆ Τρίγωνον.» Καί: • Διά των στοιχείων ΑΕΙΜΜΜΝΣΦΩ νά σχηματισθῆ Σταυρός.» Αι λύσεις είναι:

Σ Ω Μ Α, Ι Γ, Α Μ Μ Ω Ν, Ο Α, Φ, Ν, Ι, Σ

Ός βλέπετε τὰ στοιχεῖα γράφονται εις την πρότασιν κατά την αλφαβητικὴν των σειράν.

(Έπειτα συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο θεός του Σκαρδαλιάρη τον έρωτᾷ: «Έ' πῶς πάγει η φωτογραφική; Έμαθες νά φωτογραφῆς;» — Τώρα άρχίζω νά μανθάνω, και γε' αὐτὸ φωτογραφῶ μόνον μικρὰ παιδιά.

Κοτάλη από τὸν Σταυροῦ Ρόδου

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Θερμοπόλαι (Α. Θ. Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου άρχίζω και σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Έλαβα την συνδρομήν σου και εἶδα ότι εκράτησες 40 λεπτά διά τὰ Ταχυδρομικά της επιστολῆς σου. Άδικον αὐτό, διότι τὰ έξοδα της αποστολῆς δεν πρέπει νά επιβαρύνουν έμέ. Άχ, τί μου κάμνουν μερικὰ παιδιά, ποῦ δεν διαβάζουν τον «Όδηγόν του Συνδρομητοῦ»! Με βάζουν εις τον κόπον νά επαναλαμβάνω τὰ έξοδα εις κάθε φύλλον, δηλαδὴ ότι δεν δέχομαι Άσκησεις παρά μόνον όταν προκηρυχθῆ Διαγωνισμός πρὸς Σῶθεσιν Άσκησέων, και ότι αὐται που δημοσιεύονται φέτος είναι αι έχρηθεῖσαι εις τον τελευταῖον Διαγωνισμόν. Δυσκοῦμαι πολύ, αγαπητὴ μου Γεωργία Δ. Κατερινόπουλε, ποῦ δεν θα ήμπορέσω νά σ' ευχαριστήσω, μ' όλην την εκθυμίαν που εἶχα' άλλὰ δεν πταίω έγὼ.

Όχι, Έλαπε των άνοσητῶν, η λύσις της υπ' αριθ. 56 Άσκήσεως δεν ήμπορούσε νά είναι «ὁ θύρακος» διότι ο θύρακος δεν είναι ζῶον. Θα μου εἶπες ίσως ότι είναι ζῶον λογικόν και, άλλὰ τότε η έρώτησις δεν θα είχε τον λόγον της' θα ήτο εκ εκείνων αι όποιαί λούονται άμέσως τὸ πολὺ-πολὺ θα είχε θέσιν ως « Άπροσδόκητον.»

Α, σὺ ήσους, Κορινθιακὸν Κῆμα [E], ποῦ μου εκάμει την Πρωταπριλιάν νά τὰ παραπονα; Κ' έγὼ ένόμισα ότι ήτο καμμίά κατεργαροῦλα, εν φ' ήτο ένας... κατεργαράκος. Και του γρήνου. Πολὺ μου ήρεσεν η επιστολή σου διά τὰ Άγια Πάθη καθὼς και τὸ ποιήμα σου « Στὰ δάση.»

Στὰ δάση περπατῶ και τήθηδονάκια λένε Τραγοῦδι σιγαλό, και πάλε σιγαλοῦτε...

Πραγματικῶς, Λοῦλοῦδι της Καρδιάς [EE] σου αἴτίζου δύο Εῦσημα διά την θαυμασίαν αὐτήν καλλιγραφίαν. Καλέ σὺ γίνεσαι καλλιγράφος πρώτης τάξεως! — Εἰς έκαστον τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νά ένωκλείη γραμματόσημον τριῶν millimes. (Τὰ τὸ λέδουον υπ' όφει και όσαι άλλοι μεταχειρίζονται αἰγυπτιακῶν γραμματόσημον.)

Η Άδρα της Κερκύρας, — η όποια μου γράφει πάλιν χίλια δύο ώραια, — συνιστᾷ θερμῶς εις την εὐσεπληχίαν των εύπρων φίλων μου και μίαν άλλην πτωχὴν άλλ' έπιμελεσάτην μαθήτριά, θα είναι ευγνώμων πρὸς έντα ηθραλέ την έγγραφει.

Μου ήρεσε πολύ η επιστολή σου, Άθανάσιε Ψαλιτάδῃ. Ίδική σου ήτο εκείνη η διαρκής κάρτα, ποῦ παριστάνει τὸ Τροκαδερὸ φωτογυμνασίον. Πολὺ ευάρεση και σ' ευχαριστῶ. Άλλ' είχες λησμονήσῃ νά βάλῃς τῶνομά σου, και τὸ έμάντευσα μόνον από τον γραφικὸν χαρακτήρα. Ζιζάνιον της Νεολαίας, διακτόν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Δεν αμφιβάλλω ότι γράφεις όσα αἰσθάνεσαι. Αι προθέσεις σου θα δημοσιεύου εις τὸ προσεχές.

Φαντάζομαι την χαράν σου, Θεσσαλιεῦ Γάκινθε, ποῦ εκέρδισεν εν ποδήλατον τόσον άρραθόν. Νά το χαρήσῃ. Ασπάζομαι και την άγκυπητήν Γαλιάντραν, της όποιας η πρότασις θα δημοσιευθῇ εις τὸ προσεχές. Δάδια, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου εκλέγω πρὸς άντικατάστασιν του παλαιού. Όχι, ποτέ αι επιστολαί σου δεν μου ήθωσαν άφορμὴν παραπόνοῦ. Εἰνε πάντοτε καθὼς πρέπει. Μή με λησμονῆς [E] διά την ώραῖαν επιστολήν. Σὲ συλλυπόμαι διά τὸν θάνατον του πάππου σου. Διά τὸ άλλο, ποῦ μου γράφεις, άλλῃρα θὴ εἶχα λησμονήσῃ από τὰς πολλές μου εργασίας.

Έμαθα τὸ δυστύχημά σας, Αμαρυλλίε, και δεν φαντάζομαι πόσον μ' έλύπησε. Με μεγάλην ευχαριστήσιν θα σε τῶσ εις τὸ Τραπεζόν, όταν επιστρέψῃς εις τὰς Άθήνας.

Πρὸ καιροῦ, — ποῦ γράφει η Άθρα Καρδία, — μὲς είχεν έπισκεφθῇ εις κύριος μεσσίλιε και ευπαιδευτος, εκείνην δέ την ώραν κατά τύχην ο ταχυδρόμος μου έφερε τὸ φύλλον σου. — Α, ποῦ εἶπε τότε ο κύριος; εἶσαι συνδρομητρια εις την Διάπλασιν; εύγε εις τὸ μόνον περιοδικόν εν Ελλάδι κατάλληλον διά την ηλικίαν σας και συγχρόνως τόσον ωφέλιμον! — Έγὼ τότε ποῦ εἶπα τὰ ρίστα, του έδειξα μάλιστα και τον περισινόν τῶνον σου, τον όποιον ποῦ εἴχησθε πρὸς άνάγνωσιν και του τον έδωσα. Χθες άκριβῶς ήλθε πάλιν διά νά μου φέρῃ τὸν δῶνον. Μὲ εἰνε άδύνατον, Διάπλασις μου, νά σου περιγράψω τον ένθουσιασμόν του! — Η έξυρα, ποῦ είπες, ότι η Διάπλασις άρελεῖ τους Έλληνοπαίδα, οὐδέποτε διμῶς ήλπιζα ότι είμπορεῖ νά τέρψῃ και μεγάλους, η μάλλον γίροντας ως έγὼ. — Έχο ίδίως κατενθουσιασμένος με τον «Θαυμάσιον Όρενίκου» άλλὰ

δλα, δλα του ήρεσεν φαντάσει ότι άνέγνωσε και τον «Δαχνανάκη» και τον ήρην ευφύστατον.»

Κάθε άλλο παρὴ την επιστολήν σου, Απογυγε τοῦ Νέστορος, είχεν υπ' όφει του ο κ. Φαίδων, όταν έγγραφει περί επιστολογραφίας. Τὸν ήρώτησα και ποῦ είπεν ότι η επιστολή σου ήτο πολύ ευκρητής, σκοπεῖτε δέ νά σου άπαντήσῃ.

Δεν είμπορεῖ νά ύπόρθῃ μεγαγχολία χωρίς αίτιον, Άγγελε Αδγερνέ! Πιθανόν κάποτε νά λαμβάνῃ, άλλὰ πάντοτε ύπάρχει. Έπειδή δέ συνήθως τὰ παιδιά δεν έχουν αίτιας τὴν μεγαγχολούν, δι' αὐτὸ έγγραφα έξλοτε εις την Μάτωσαν ότι η παιδικὴ μεγαγχολία ποῦ φαίνεται παράβειν.

Ξεῦρετε τί νά κάμνη, Ζιζάνιον Γωματοσίον; Όταν στέλλῃς τετράδιον, νά βάζῃς μέσα ένα χαρτάκι, — τὸ μπιλιέτο σου π: χ: — και νά γράψῃς εις τὸν μετ' οὐ ανταλλάσεις ότι ζητεῖς και τῶνομά του. Έτσι δὴ εἰνε τὸ ζῆτον, και δι' έμέ καλλίτερον. Διότι, μή το βάλῃς εις τον νούν σου, ότι, διά νά έχω τόπον, θα καταργήσω ποτέ τὰ Νησιακὰ Αναγνώσματα τὰ όποια διασκέδάζουν τόσον χιλιετῶς παιδιάκι! — Αταυρε [N. Δ.] διακτόν τὸ ψευδώνυμόν σου και χαίρω πολύ που άρχίζομεν άλληλογραφίαν. Άγγελιαν σου έστειλα. Ο Όδηγός είναι τυπωμένος εις τὸ 1^{ον} φυλλάδιον του έτους τούτου. Χαλιαιδὸν Αιμοκροτόρε, διακτόν άρ' οὐ τὸ θέλῃς τόσο. Έλαβα την φωτογραφίαν της αδελφῆς σου και την ευχαριστῶ πολύ.

Με άπέκημισε, Τριγυράδρα [EE] διά την μακράν σιωπήν σου η ώραῖα αὐτή επιστολή. Όχι, οὔτε διά τον Λώρην Μαργαρίτην δεν είμπορεῖ νά γίνῃ εξαίρεσις εις τὰς προτάσεις των Μ. Μυστικῶν, αι όποια δημοσιεύονται πάντοτε από ψευδώνυμον πρὸς ψευδώνυμον. — Τὸ άκούεις και σὺ, Αθακσίον, ποῦ προτείνεις άνταλλαγὰς με τῶνομά σου; Όσον διά τὰς πληροφορίας σου, δεν τας δημοσιεύω, διότι πολλοί γνωρίζουν τὰ ψευδώνυμα πολλῶν, και φαντάσου τί θα έγινόν.

Λασπασμοί, Πληροφορία: — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα άσπάζεται τὸ Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου και τον Βενιτωμένον Σινωπέα, έρωτᾷ δέ την Άδραν της Κερκύρας εἰν λαμβάνῃ μέρος εις τον Διαγωνισμόν των Αδσων — η Άδρα της Κερκύρας άσπάζεται την Τριλόμονγαν, και την συγγαίρει διά τὰς ώραιὰς άπαντήσεως των Μ. Μυστικῶν της — η Μοστηριώδης Φέας στέλλει ένα γλυκὸ φίλι εις τὰς φίλας της Άδραν της Κερκύρας, Έρμημίδα και Κομηλάκιδα Κέθρον — τὸ Εῦσομον Άγθος άσπάζεται την Έρμημίδα, και την πληροφορεῖ ότι τον Αῦγονστον θα υπάγῃ εις Κρήτην — η Ροδοστρωμαμένη Άναίλις ζητεῖ άλληλογραφίαν με την Νερδίδα των Σπετοῦδν — τὸ Κῆμα τοῦ Δουβάθωος πληροφορεῖ τους φίλους μου ότι ονομάζεται Έλένη Σακελλαροπούλου, και ότι ήλαβε ψευδώνυμον — ο Θεσσαλιεῦς Γάκινθε χαίρει την Θεσσαλιεῦ Άετιρα, η όποια, λέγει, είναι και κομπάρου του — ο Νήμος ζητεῖ άλληλογραφίαν με τὸ Ναντοκουλο τοῦ Νείλου — η Δάδια άσπάζεται τὰς έσωτερικάς του Άρκακίου Πατρῶν — η Αμαρυλλίε άσπάζεται την Κιουρικελῆ Δίφρην και θά την γράφῃ ποτέ θα περάσῃ από την Χαλιδα, δια νά υπάγῃ εις τὸ άτμόκλιον — τὸ Αταθέριον Ρόδου χαίρει τὴν Κιουκιουροίσαν και την έρωτᾷ αν ήρει κομπάρου διά τὰ νεογέννητα γατάκια της — η Μέμεις ευχαριστῶ τὸν Κοκκείον Άσμα διά τὰ συγχαρητήρια του και τον εκ Λαρισσῆς μαθητήν διά την ώραῖαν επιστολήν του — τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γωματοσίου άσπάζεται τον Νάυτην της Ναναρχίδος και χαίρει τὸ Έαρινδὸν Άραμα — η Διαφενδοῦσα Έλαίε συγγαίρει την Γαρδάνιαν της Μαργητίνας, δια την ανακάλυψιν των ψευδώνυμων χείρις... εις

την επιστολήν μίας φίλης της — ή Τσιγγαρέλλα διαπέφεται την Παιμενίδα του Παναχαϊκού — το Λευκόν Κρίνον κληρονομήσει το Ζιζάνιον Γενναίου. δει δὲν το γωρίζει προσωπικῶς, του εὐχεται δι' ἑτη πολλά καὶ εὐτυχὴ διὰ τὰ γενεθλίω του — δ Κοσμοπόδος χωρεῖ τὴν Ἀθρὰν τῆς Κερκίρας, τὴν ὅποιαν χωρεῖς κάλλισα — δ Ρόδιος Ἀδικμος μόνου δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εὐμοριῶν νὰ εἰσῆ τὸνοῦά του εἰς τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάτης. — Αἰ διαπαι καὶ τραπλαϊ μερικῶν παρελήθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπεθυμοῦν νὰνταλλὰξου: τὸ Νευροπάσαν με τὸν Γρανικὸν καὶ Κελτικόν — δ Μικρὸν Μυρθιανὸς με τὴν Κατσαρχιάλλων, Κελτικόν, Ἀνεμόνην τῶν Πατησίων, Ἄριστὸν Φαράκι καὶ Ἀγρὸν Μενεξεδάκι — δ Ἀ. Ἀ. Λὰν με τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν καὶ Ἰδιαιτικὴν Γλυκίτην — ή Ἐσπερινὴ Ἀθρὰ με τὸ Ναυτοπούλου τοῦ Νειλίου — δ Καλοθερμίνος Γάτος με τὸ Ζιζάνιον Γενναίου, Ζιζάνιον Ἀρακαίου καὶ Ζιζάνιον τῆς Γειτορίας — ή Ἰσημερινὸς τοῦ Κόμου με τὸν Λευκόν Κρίνον, Διακίην Βραδυῶν, Λιανοπούλαν, Κιακίην Πανοσκληρον καὶ Σπηλαίον Δολοπαζοῦ — ή Μικρὰ Ἀυαζὼν με τὴν Λιονοσκοπιῆ Ἀθήνην, Ἀθρὰν τῆς Κερκίρας, Ἐγγετὴ Καρδίαν, Ἐλπίδα τῶν Δωοτοχῶν καὶ Μή με Λημυρίνη — ή Νεγάδα τῶν Ἐπετοῶν με τὴν Ἰδιαιτικὴν Γλυκίτην — τὸ Λευκόν Κρίνον με τὴν Λιανοπούδα Πηγῆν, Τράταν τοῦ Ἐβρίπου, Ροδοχρῶν Βιολλέταν καὶ Ἐσπερινὸν Νέφος — τὸ Ἐσπερινὸν Ἄρωμα με τὴν Τραγιάσαν, Ψευδοκίχρηρον, Κρητικὴν Σημάλαν, Φουγάρο τῆς Ἐγγετίας καὶ Ἀ. Ἀ. Λοῦ τῶν Πατησίων — ή Ὀρειοπύλος Ψυχὴ με τὸ Κορδοκίον Ἀγρον, Βίκτωρα Οἰγγῶ, Ἀριστοφῶρον τοῦ Διός, Σπάθην τοῦ Ἀρτατιῶν καὶ Κασοτικὸν Ἦλιον. — δ Νάν-Δίγγ με τὸν Ἐσπερινὸν Στανόν, Μόγιων καὶ Βίγλαν — ή Κοπηλαῖος Κόθρον με τὴν Αἰγίταιαν Ἀθρῶν, Ἐσπερινὸν Στανόν, Ἰον τοῦ Ἀγροῦ, Κόκιον Καπελάκι καὶ Μή μου Ἀπτόν — ή Μόγισ με τὴν Ἀμερδὴλτορ Καρδίαν, Χρυσόπτερον Ἀκνύδα, Λιονοσκοπιῆ Ἀθήνην, Ἐδοσικὸν Ἄρθος καὶ Σιωπηλὴν Νύκτα — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα με τὴν Χρυσόπτερον Ἀκνύδα, Μικρὸν Ἀρθοδέαμον, Παρωμένον, Ἀγγελον Ἀγγερινὸν καὶ Ἀτίθασον — ή Ἀνδιόμενὴ Ἀμυδαλιὰ με τὴν Κολοκασίαν — ή Ἀθρὰ τῆς Ἐσπερίας με τὸν Ναυτοπούδα, Κελτικόν, Ὀβελισκόν τῆς Κλεοπάτρας, Ἐπτακατέρωρον Σάμιον καὶ Νάν-Δίγγ — τὸ Σούρα-Φέρτα με τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάτης, Ἀγρὸν Μενεξεδάκι, Σεμνὴν Κόρην καὶ Στραβοῦλον — τὸ Δουλοῦ δι τῆς Καρδίας με τὴν Τράταν τοῦ Ἐβρίπου, Ροδοχρῶν Βιολλέταν, Ζήτρω ή Ἐλλάς, Ἐσπερινὸν Ἀθρὰν καὶ Μικρὸν Βιολίτριαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ή διάπλασι πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀνθοκίτην Ἀμορδαλιῶν (ή ὅποια προσπαθεῖ νὰ τιμῆτ τὸ ἀριττον τῆς Φευδώνυμον νὰ τῆς ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι) Ἐσπερινὸν Νέφος ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιότητα περιγραφῆν τοῦ Κοιμητηρίου, ή ὅποια ὠμοίωζε με νυκτοφάναν) Σούρα - Φέρτα, Βολεβίτικο Κρασί (ἔχει καλῶς ἄλλὰ τὰ περισσότερα ἐκ τῶν Π. Πνευμάτων ποῦ μου στέλλεις εἶνε πολὺ γνωστά) Μυστηριώδη Φάναν (ἐλθρήν καὶ εὐχρηστώ πολὺ φίλησέ μου τὰ ἐπιβελόφια σου) Θεοσαλικὴν Ἀκίτια, Κρητικὸν Ἠέλαρας (ἔστειλε) Δουκίην Μαργαρίταν (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραία κάρταν) Μολῶν Λαβὴ (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ, ἔστειλε) Τριφύλι (αἰ λύσεις δεκταὶ) Φιλιβριανὸν Ρόδιον (ἔστειλε) Προδίκιον τῶν Ἰων (αἰ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικῶς, ἀλλὰ περὶ τῆς λήψώς σου δὲν ἀπαντῶ) Κόρη τῆς Σινάπης (ἀληθῶς ἀνίσχη! εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραία κάρταν) Πικραμένην Καρδοῦλαν

(σοῦ ἀνεύχομαι καὶς χαρὰν) Μεμπίδα (εὐχαριστῶ πολὺ ή κάρτα σου ἀπὸ τὰς κομποθερας ποῦ ἔλαβα) Ἐδοσικὸν Ἄρθος, Ροδοσκοπανομένην Ἀροῖται (ἴβελα νὰ ἦσεν τὸ σε ἀπαχολεῖ εὐχαριστώτερον: τὰ μαθηματα ή ή μικρὰ ἀνεψοῦλα; ἀλλ' αὐτὸ πᾶς εἶνε μεγάλου μυστικῶ, καὶ δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτησιν νὰ το φανερώσῃς) Κρητικὴν Ἐβροχίην (δοῖς αὐτὰ εἶνε ἀκόμη συνδραματῶ, ὥστε εὐμοριεῖς νὰ τὰς στείλῃς, τετράδια βεβαίως ἡμεροῦν νὰ βάλῃς πέντε τετραεῖς ἑνα φικελῶν, ἐπικολῶν τὸ ἀνάλογο γραμματισμόν) Λευκόν Ἰάκινθον (σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν τῆρον τοῦ 1898, δ ὅποιος θὰ σου ἀρέσῃ ἀκόμη περισσότερο) Νέμον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραία περιγραφῆν τὰ δέντρα ἐκ μέρους μου πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἀδελφὸν σου) Γ. Ν. Φαρμακίδη (βραδύην ἔστειλα) Δικατερίνη Γ. Καλλίδα (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀνακτέλτορ Ἀστέρα (χαίρω ποῦ ἔλαβες μέρος καὶ οὐ εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐκδρομὴν τοῦ Μεσολογγίου [ε] διὰ τὴν καλλιγραφίαν) Παριστιαν ([Ε] δι' ὅσα ὡραία ποῦ γράφει περὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων) Ἀγαθῶρον Ρόδιον ([ΕΕΕΕΕ] ἀπὸ αὐτὰ πάλον ἔγινες πόσο, μοῦ ἦσαν ή περιγραφῆ τῆς ἀρχαιολογικῆς οἰας ἐκδρομῆς) Ἄριστὸν Νάστον (ἐγκαρδίους εὐχὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν) Μαυρὴν Προσκοπιεποφῶρον (ή Κικὴ εἶνε μια ἀπὸ τὰς μικροτέρας ἀδελφῶν τοῦ Ἀναβία θὰ μ' ἐρωτήσῃς: καὶ ποῖος εἶνε δ Ἀναβίας; ο χαρτωμένους ψυχογῶδ: μου. . .) Μικρὸν Βιολίτριαν (ἀνταλλαγὴ δὲν ἐπιτρέπεται παρὸ μόνου με ψευδώνυμον: ἔγιναν καλὰ δα ματάκια;) Κρητικὸν Ἄρωμα (αἰ λύσεις δεκταὶ: ἐγγέλασα ἀρκετὰ με τῆς ἀγγελίας τῶν μαθητικῶν περιοδικῶν: ἂν τὰς εἶχεν ἰσ' ὄψε του ο κ. Φαίδων θαν ἔγραφε διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, θὰ ἔστολιζε καλὰ τὴν ἐπιστολήν του) Ἰππερῶρον Ἰαπέδα (ἔστειλα) Ἀροσούλαν τῆς Ὄσσης (εὐγε, σύντομη καὶ καλογραφία ή ἐπιστολή σου) Ἐλπίδα Κόσμου (ἔστειλα ἐκ νέου: ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 246) Παμφύλιον Κόλπον (θὰ τὸ ἀναγγεῖλω διὰ τοῦ φύλλου καὶ θὰ το ἴδῃς ἐγκαρδίως) Λιονοσιάδα Πηγῆν (αὐτὸ δὲν γίνετα: σὺ βρεῖσαι νὰ στείλῃς πρώτη) Μικρὸν Βιολίτριαν (ἔστειλε) Ἀριστομένην τῶν Μεσοήνιον (νομίξω δὲ καὶ χωρὶς τὴν τιμωρίαν, ἀνεγνώριξες τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεως τοῦ κ. Γυμνασιάρχου: τὰ ἴδια δὲν σὰς εἶπε καὶ ὁ κ. Φαίδων τὴν ἄλλην ὑπόψιν; οἱ μαθητὰ δὲν πρέπει νὰ καταγινοῦνται εἰς ἐκδόσει παραδοσῶν) Λιονοσίαν καὶ Μαρίαν Π. Καλλιμαῖ. Σκαλιστῆρη (χαίρω ποῦ θὰ μου γράφῃς τώρα τακτικῶς τὸ βιβλίον δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη) Λευκόν Κρίνον (ἔχεις ἔδοκον νὰ νομίξῃς θὰ δὲν σε ἀγαπῶ ἀλλ' εἰς δύο βραχίαις ἐπιστολάς σου, δὲν ἀπήγγισα, διδοὶ δὲν καταβῶσα νὰ τὰ ἀναγνώσω καὶ σου εἶπα διατ') Πίθιον τοῦ Βορῆου (ἔστειλε) Μολῶν Λαβὴ ([ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφῆν) Κυδοθηναίον (τὰ λαμβάνω τακτικῶς) — Λευκόν Κρίνον (ἔστειλα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν Δ. Π.) Κοσμομύδων (μὰ πᾶς; δὲν σου ἀπήγγισα, τὸ εἶδες βέβαια καὶ . . . σου ἐπέραςεν ὁ θυμὸς, ὥστε νὰ περιμένω καλλιγραφίαν) Ρόδιον Ἀδικμιον (ἔς νέωκα λησπὸν) ἔστειλα διὰ ἐγγετίας: ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς;) Ἀναμμένο Σπίρτο κλπ κλπ

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20' Ἀπριλίου, θάπανησῶ εἰς τὸ προσεχέτι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἰσὶ τοῦ ὅποιου δεινὸν νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν ὀνειρωμένων, παληταὶ τὴν Ἰσραφίλ μὲς εἰς φανίλλαν, ἢν ἔκαστος περὶ 20 φύλλων καὶ τιμᾶται πρ. 1. 169. Λεξιγράφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρῶτασις Δύναμις θελασσία τὸ δευτέρον μου. Καὶ τὴν θρησκειαν ἐκήρυξε Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ οὐνοῦν μου. Ἐστίαν ὑπὸ τοῦ Κρητικῶ Κατάνου

- 170. Μεταγραμματισμός. Μὲ τὸ πὶ τὸ πᾶν παύνησι. Μὲ τὸ ταῦ ἀμέσως λυθῆναι. Ἐστίαν ὑπὸ Ἰσραφίλ ὀ. Διακίτου
- 171. Ἀναγραμματισμός. Μέλος ἀπὸ ἀέριον εὐδύς θὰ σχηματισῶ Ἄν ταναγραμμάτισω. Ἐστίαν ὑπὸ τῆς Ἀλλοποσάλλου
- 172. Κυβόλοξον κενωρμένον καὶ ἀνεστραμμένον. 1. — Ὁ ἐγθρὸς ἀλαζῶν ἐπέγκεται. 2. — Τὰ του μέλλοντα: ἀθλα. 3. — Μετρίξει τὸ καίμα δάσος σκιερὸν. 4. — Καὶ ρύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἐστίαν ὑπὸ τῆς Ἀριστοκλείδους Ἰφρας

- 173. Πυρομύξ. + = Οἱ σκαυροὶ ἀκοτελοῦν ἐθικῶν * + * = Ἄθος. [δουρα. * * + * * = Γυνὴ ἀγία. * * * + * * * = Ἦπαρτος. Ἐστίαν ὑπὸ Ἰσραφίλ ὀ. Τζόκια

174. Πρόβλημα. Ὁρολόγιόν τι πρὸςτρέχει 12' λεπτὰ εἰς 24 ὥρας. Τὴν μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς ἐτέθη εἰς τὴν ἀκροῖθ ὥραν. Μετὰ τινος ἡμέρας, ἑνα πρωτ, ἐν φ' ή ὀκρίθ: ὡρὰ ἦτο 10 π. μ. τὸ ὡρολόγιον ἰδείκνυε 10 ὥρας καὶ 59' λεπτά. Τὴ ἡμέρᾳ ἦτο; Ἐστίαν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρη Παντοκίκα

175. Φύρδην Μίγδην. Μετὰ Λεπιδος ράμματος γήνος διὰ παντὶ μυσθῶ. Ἐστίαν ὑπὸ Πολυμῆνιος Ἀσπρηκίος

176 Ἀπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα. Τὴ ἀνταλλαγῆ ἐρθε γράμμα: ος ἐκίστης τῶν κάτωθι λίξων δι' ἐρθε ἄλλου, πάντοσε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἐξ ὧν, τὴ ἀνταλλαγῆ ἐρθε γράμμα: ος δι' ἄλλου, πάντοσε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν πάλιν ἄλλαι τόσαι:

Βήλος, γραθε, νουθ, πῆρω, ὡρα. Ἐστίαν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμακαριουκατοῦ 177. Ἑλλητιστομύφωνον. ἠ-η-ι-ευε Ἐστίαν ὑπὸ τῆς Μεσοποκαμῆ: οσας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8 72. Ἀκινάκης (α, Κίνα, κίς.) — 73. Λέρην Βέρην — 74. Ὀλκᾶς-καλός 73. Η-ΣΙ-Ο-Δ-Ο-Σ 78. Φ ΣΙ-ΑΗ-ΝΟΣ ΕΑΝ Ο-ΝΟΣ ΣΑΥΡΑ ΔΟΣ ΠΡΕΒΥΣ ΔΗΜΥΤΕΑΝΑ

77-78. 1. Παῖς ὢν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ κωσμος, ἴθι ἠδὸν ἐγκρατής. 2. Ὁ λόγος εἶνε σπόρος. — 79. Τὴ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Ο σχηματίζεται: (Ρῶδον καίτῶν ὑπὸ τῶν ἡλίου. — 80-82. 1. Κακοῦ ἀνδρὸς ὄμρα θνησιν οὐκ ἔχει. 2. Χρηστὸς πονηροῦ οὐ τετρώσεται λόγος. 3. Δικαιοσύνη οἶκον στερρεῖ, ἀδικία δὲ καθαίρει. — 83. Ὁ-ποιοις κνηγῆ πολλοὺς λαγούς δὲν πιάνει κανένα. — 84. Ἀρετῆς ἀμοιβὴ ἔπαινος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[11 λέξεις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μὲς λεπτὰ 5 μόνου. Ἐλέγιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδ' καὶ πὶ διγλώσσας τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.] Οὗριος Λεόνidas Adamopoulos, Robert Collège, Constantinople ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχῶθεν. Γραμματόσημον πάντοσε εἰς τὸ μέρος τῆς εἰκονογραφίας. Ἐπίσης γραμματόσημα διάφορα καθὼς καὶ Μικρὰ Μυστικὰ ἀποστελλόμενα ἅπαντα ὡς ἔνω με τὴν βιβλιοθῆκὴν τῶν. (Ε-30)